

16

א. שעם בגדי הכהנים:
 רמב"ן י"ה לכבוד ולתפארת.
המלבי"ם ד"ה ועטית בגדי קדש: הנה הבגדים טעוה לעטות היו כפי הגלוי בגדים היצוניים, סימנר ענינם, איך עשו אותם האומנים במלאכה, אבל באמת היו מורים על בגדים פנימיים טיעטו כהני ה' לחלבי"ם גם את נפשותיהם בדעות ובמדות ובתכונות טובות והם מלבושי הנפש, ומלבושים אלה לא עשו האומנים, וזוה"ה אל משה שהוא יעשה בגדי קדש אלה, היינו ללמדם חקון נפשותיהם ומדותיהם באופן טילביטו הוד וחדר את נפשם הפנימית. ומירוט "ועטית בגדי קדש לכבוד" - כי התבאר אצלנו בכל מקום שנפס האדם נקראת בשם "כבוד" ככתבי הקל"ט (כמו שני' ההלים ל' י"ג) "למען יזמך כבוד" - העשה בגדי קדש שם יתלבט הכבוד שהיא הנפש.
 ד"ה ואחה תדבר: אולם הבגדים החיצוניים, שהם ירמזו על בגדים הפנימיים זה העשה ע"י האומנים הבקיאים במלאכה, אולם גם אומנים אלה צריך שיהיו חכמי לב, שכבר בארתי בפירוט ספר משלי, כי "חכם לב" הוא פדרגה גבוהה מאד, כי "החכם" הוא המתנהג ע"פ חוקי החכמה ובכל זאת יט לו עדיין מלחמה פנימית עם היצר, אבל "חכם לב" הוא שהחכמה טבה להיות קצין בנפשו וממלאה את כל בחי נפשו. ועל זה אמר: "אשר מלאתיו רוח חכמה" הוא פירוט לחכמי לב, מי טרוח חכמה ממלאה את כל לבו, ולא נמצא בלבו מקום ריק לחאווה וליצור ולמחשבות מתנדדות אל החכמה. וחכמי לב אלה יעשו את בגדי אהרן לקדשו, כי הם יבינו על מה ירמזו הבגדים האלה.

1. מה ההבדל העקרוני בין הרמב"ן למלבי"ם בטעם בגדי הכהונה?
 2. לטעם מה נעזר הרמב"ן בפסוקי תורה, נביאים וכתובים, המובאים בדבריו? (שמאל ב' י"ג; יחזקאל כ"א; חללים קל"ב; תה"ל מ"ה);
 - ג. אטר מלאתיו רוח חכמה.
 ראב"ע ד"ה ואחה תדבר: וי"ו מלאתיו טב אל "לב".
העמק דבר ד"ה אטר מלאתיו: קאי על אהרן, שידבר משה לחכמי לב שמלאתי את אהרן רוח חכמה. וכל זה הקדמה לסיפיה דקרא "ועשו את בגדי אהרן לקדשו", כי מאחר שנצטוו אהרן להתקדש, נתן המקום לו בגדי קדש שיעשו לו לדבר.
מלבי"ם ד"ה ואחה תדבר: עיין במאלה א.
 1. מה קשה בפסוקנו?
 2. מהי חולטת פרושו של ראב"ע?
 3. למי מטני הפרושים הראשונים מסכים המלבי"ם (או אם בחר לו דרך טליטית)?
 4. החוכל לזטב את הקטי הנ"ל על דרך הפסט?
- העזר בפסוקים הבאים: במדבר כ"ד ט': אוקריך ארוך
 דברים כ"א י': כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו.
 ירמיה ל"א י"ד: מאנה להנחם על בניה כי איננו.
- וע' גליון כי תשא מט"ו 11
- ג. ל' ונתת אל חשן המשפט את האורים ואת החמים.
רמב"ן ד"ה ונתת אל החשן עד "והענין הוא כי היו שמות קדושים" בן-אמוזג ד"ה את האורים ואת החמים: לא באר הכתוב מה הם, וזה אחד מהמקראות הקוראים בקול רעש גדול, כי אנו צריכים לקבלה ולמסורה, כי עליה סמך משה וכבר נשכתב התורה, ולא פרש כמה פנות גדולות באמונה ובמעשה כי אם ציפצפה, וכאיש המדבר אל מי שיודע מה הוא טח... והעיקר שהתורה טכתב תסמוך על המסורה, כי הכתוב איננו רק חלק מהמסורה.
 1. מה הם הקטיים הטונים בפסוקים המתורגמים בדברי הרמב"ן?
 2. לטעם מה מוכיר הרמב"ן את המ' שמות כ"ו א'?
 3. מה רצה להוכיח בעזרה "הכרובים" מבראשית ג' כ"ד?
 4. הסבר את דברי הרמב"ן "יזכירם טחם ובידיעה", "לא הוזכרו להם לא בצואה ולא פמעט".
 5. כמה מסכים בן-אמוזג עם דעה הרמב"ן?
 6. לדעת בן-אמוזג "זה אחד מהפסוקים הקוראים בקול רעש גדול וכזו" (הבא עוד פסוקים מתורה מסוג זה (המוכחים מציאות תורה טבעל פה).

חשובות וטאלות לטלוח לנחמה ליבוביץ, קרית טעה, ירוטלים.